

DE DRUVENDE CONTINENTEN

Orde Der Verdraagzamen

's-Gravenhage

NO. 252

PRUS FL. 3.50.

VERENIGING "ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541

Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070-634101

DRIJVENDE CONTINENTEN.

Als wij zeggen "drijvende continenten", dan worden we herinnerd aan de theorieën die er daaromtrent bestaan. Ik zal proberen die theorieën zoveel mogelijk te vermijden. Wat u in een boekje kunt vinden, heeft u hier niet te horen.

De aarde is een afkoelende massa. Wij hebben dan te maken met een stollingsproces aan de buitenkant, terwijl een groot gedeelte van de hitte aan de binnenkant is opgesloten. In die eerste periode is de aarde dus sterk vulkanisch geweest. Er waren minder zeeën, er was dus minder water dan veel later, omdat het water zich in gasvorm (meestal gescheiden gasvorm) in de atmosfeer bevond die zich aanmerkelijk verder uitstrekte dan op het ogenblik het geval is.

In de gloeiende massa zullen de zwaarste bestanddelen over het algemeen naar het midden trekken. We krijgen dan ook een onder hoge druk staande en dus een grote dichtheid bezittende kern van de aarde waarin nikkel, ijzer maar ook verschillende actieve elementen een hoofdrol spelen. Daaromheen vinden we een aantal lichtere en deels nog vloeibare elementen waarin wel wat metaalsporen voorkomen, maar niet meer in een zo volkomen dichtheid als in de kern. Ook hier een meer dan normale verdichting. Je zoudt die massa vanuit het huidige standpunt amorf kunnen noemen. Daarboven krijgen we de eerste stollingsverschijnselen. Hier zijn massa's die eigenlijk het best beschouwd kunnen worden als gloeiende vaste materie. Daar weer boven krijgen we een laag, die oorspronkelijk bestaat uit een soort glasmassa (zeer eenvoudige gesmolten gesteenten) en daarboven vinden we een vaste laag.

Dan komen we aan het eigenlijke schild, de korst waarop u leeft. Daarin blijven bepaalde kanalen open. Deze kanalen hebben bovendien de neiging om stoffen en gassen een uitlaat te verschaffen. Dat wordt minder naarmate de aarde ouder wordt. Daarnaast vinden we enkele hoeveelheden gloeiende massa in afzonderlijke haarden. Wij noemen dit de magmaarden, zoals u bekend zal zijn. Vulkanische verschijnselen komen daaruit voort.

Nu moet u zich voorstellen, dat er in het eerste begin sprake is geweest van een aarde met een tamelijk homogene korstvorming. Er zijn dan wel veel vulkanen, maar de gemiddelde dichtheid en de gemiddelde ontspanningsontlading van vulkanen etc. zijn overal ongeveer gelijk. Dit zal pas veel later veranderen en wel op het ogenblik, dat een verstoring van dit evenwicht optreedt. Dit ontstaat doordat van buitenaf een zeer groot brok materie de aarde beroert. Dat had plaats in de buurt van de Stille Oceaan. Vanaf dat ogenblik is er een pressie op wat u het enige continent kunt noemen; dat deel dus dat zo hoog is geworden dat het bij een ontlading van de watermassa in de atmosfeer droog blijft. Omdat er voortdurend regens vallen is het des-

ondanks voor een groot gedeelte moerassig. Ook dit gebied is aanmerkelijk groter dan u zich nu kunt voorstellen.

Nu ontstaat de eerste zonnefluctuatie. Hierdoor zal de temperatuur iets afnemen. Maar die paar graden verschil zijn voldoende om ijsvorming mogelijk te maken. Op de toen bestaande polen zijn de eerste grote ijsmassa's. Gelijktijdig ontstaat hierdoor een andere luchtcirculatie die weer de neerslag bevordert. Tevens krijgen we voor het eerst te maken met jetstreams: versterkte stromingen in de stratosfeer. Vanaf dat ogenblik kunnen we zeggen dat er oceanen zijn.

Oorspronkelijk beslaan de oceanen een 30e van de aardoppervlakte. Ze zijn veel meer verzadigd met stoffen en zouten dan tegenwoordig denkbaar is.

Er ontstaat wederom een storing in het zonnestelsel. Er dringen vreemde delingen binnen. Baanveranderingen, kanteling van de aardas zijn o.m. daarvan weer het gevolg. Dat is meermalen gebeurd in de historie. Het resultaat daarvan is dat dus een groot gedeelte van de nog aanwezige waterdamp neerslaat op de aarde. De oceanen nemen in omvang toe tot een 5e van de huidige oppervlakte.

Nu ontstaat er een enorm drukverschil. Bij dit drukverschil gaat het gewicht van de hooggelegen landen een grote rol spelen. Een van die landen is het Abessijnse Hoogland. Vanaf dat ogenblik is de aardkorst niet meer evenwichtig.

De uitbarstingen vinden plaats onder heel verschillende omstandigheden. Een onderzeese uitbarsting heeft nu eenmaal heel andere gevolgen dan een uitbarsting onmiddellijk in de atmosfeer; die dus minder tegendruk heeft. Het gevolg is dat de eerste fouten ontstaan. Hierdoor komt in de oceaانبodem een enorm sterke werking waardoor plooiing optreedt. Het resultaat daarvan zijn de troggen die we nog in de oceaan kunnen aantreffen. Als er breuklijnen zijn, dan betekent dat ook dat spanningen nu vooral langs die breuklijnen gaan werken.

De continenten, die eerst practisch één landmassa zijn, zullen zich langs de grootste splijting (de grootste zwakke stee) langzamerhand van elkaar gaan verwijderen. Nu klinkt dat, alsof dat alleen maar een wegrijven is. Dat is op het ogenblik nog een centimer per jaar. Het wegrijven heeft echter nog een heel ander gevolg: de tussenliggende laag is dunner. Het is duidelijk, dat we hier weer een nieuwe stuwwerking krijgen.

Er ontstaan dan in de oceaانبodem weer een aantal vulkanische activiteiten waardoor o.m. rotsmassa's naar boven worden gestuwd. We kunnen dat hier en daar nog zien. Op IJsland kunnen we nog de verschillende soorten basalt zien. Het wonderlijke is, dat de lichte basalt die we daar aantreffen hier en daar ook op de zeebodem voorkomt; wat wel duidelijk maakt dat eens de uitbarstingen wel moeten hebben plaatsgevonden in de atmosfeer en niet onder water, anders zou het alleen donker basalt zijn geweest. Het is een uitkristalliseren. Een deel van de aarde komt naar boven. En wat dan naar boven is gekomen plus een paar achtergebleven restanten vormen het latere Atlantis.

Nu is het echter duidelijk dat de aardas, die eens practisch recht is geweest, haar oorspronkelijke stand allang heeft verloren. Er zijn perioden geweest dat de aardas 30 of meer graden is verschoven en dat is heel wat. Elke keer wanneer dit gebeurt, heeft dat een enorme uitwerking op al die landmassa's. Er ontstaan dan plooiingen in de zeebodem en het resultaat is wat wij noemen: de drift van de continenten.

Nu lijkt het, alsof die drift alleen maar plaatsheeft tussen Europa, Afrika en de Amerika's. Maar als we verder kijken, dan blijkt dat niet geheel juist te zijn. Bezien wij de eilandengroepen die midden in de Stille Oceaan liggen, dan worden we geconfronteerd met het feit, dat ook daar een afstandsverandering, zij het een geleidelijke, plaatsvindt. Het zal u duidelijk zijn dat de drift in het begin, toen de spanningen veel groter

waren dan in de huidige tijd, veel sneller is gebeurd dan tegenwoordig. Toch is het een proces dat zeer vele eeuwen vergt. U kunt zich dat voorstellen in de orde van grootte van 70 à 80 meter per eeuw. Het duurt dus een heel lange tijd voordat de afstanden zijn bereikt die er nu zijn. Tevens blijkt, dat er enkele dunne stukjes zijn die onder grote spanning komen te staan. Later kan dat van groot belang worden, als we kijken naar b.v. de Middellandse Zee. Deze zee is oorspronkelijk door bergen afgesloten. Het is een laagvlakte geweest waarin wat zoetwatermeren voorkomen. Brakwater zouden we tegenwoordig zeggen, maar zoetwater volgens de termen van die tijd. We vinden in diezelfde periode ook nog grote watervlakten in Afrika. De hele luchtcirculatie was toen anders en daardoor ook de neerslag.

Het drijven van de continenten gaat verder. Zoals u weet gebeuren er ook enkele rampen. Ongeveer 80.000 jaar geleden is er één gebeurd. Er is één geweest ongeveer 40.000 jaar geleden. 13.000 jaar geleden heeft er weer een plaatsgehad. Elke keer wanneer er zo'n ramp gebeurt, werkt dat in op de continenten. Maar de drift is niet meer gelijk. Want de massaverdeling is wel onevenwichtig en we vinden overal breuklijnen, maar de gewichts- en spanningsverhoudingen gaan verschillen. Daardoor krijg je een wringing tussen de twee Amerika's. Dit is in Midden-Amerika en ook via verschillende bevingen te constateren omdat bevingen, die zich tonen in b.v. het gebied van de S. Diego Valley, vaak reflex-bevingen veroorzaken in het noordelijk deel van de Andes.

Als de beving in het zuidelijk deel van de Andes plaatsheeft, dan hebben we te maken met zeebevingen en die vinden dan plaats o.m. in de buurt van de Caraïbische Zee. Er zijn dus een groot aantal verschillende verhoudingen ontstaan. Het is interessant om vandaaruit even naar de mens te kijken, want ondertussen is de mens ook op het toneel verschenen.

De mens leeft namelijk oorspronkelijk in tropische en subtropische gebieden. Dat zijn streken met een gemiddelde temperatuur die schommelt tussen de 12 en 35 graden Celsius. In deze gebieden kunnen de stammen zich het gemakkelijkst voortplanten. Er ontstaan echter voortdurend veranderingen van conditie. Dat betekent dat de mens zich moet leren aanpassen aan o.a. klimaatveranderingen. De meest primitieve stammen leven over het algemeen in die gebieden waar de wijzigingen het minst snel plaatsvinden; daar is dan sprake van een geleidelijke aanpassing.

In enkele noordelijke gebieden (ik denk aan het midden van Azië en het middendeel van Europa) zijn de veranderingen aanmerkelijk sneller. Ook de ijstijden hebben daar meer invloed. Dit betekent, dat de mensheid a.h.w. tot sprongmutaties wordt gedwongen. Wij zien dat de nieuwe menstypen meestal voorkomen op het noordelijk halfrond. Deze vernieuwde menstypen leven een lange tijd samen met de primitieve soorten, die echter in de noordelijke gebieden doorgaans niet in staat zijn zich goed te handhaven.

Wij hebben nog steeds niet te maken met homo sapiens. Maar de mensen die er dan zijn, hebben toch al een mate van besef. Zij kennen stamvorming en zijn over het algemeen trekkende jagers. Zij trekken dan mee met het wild dat hun speciale aandacht heeft. Hierdoor ontstaat er een verspreiding van de mensheid over de continenten en zelfs een menging van mensenrassen.

Het is duidelijk, dat Aziaten verder trekken naar Amerika. Het is ook duidelijk dat Amerika te eniger tijd ook te maken heeft gehad met een betrekkelijk grote invasie vanuit Noord-Europa. Wij spreken nu nog steeds over tijden rond 40.000 v. Chr.

Als we kijken naar Afrika, dan blijkt ook daar dat verschillende keren invloeden van vreemde rassen te constateren zijn, al is het maar in de zeer plotselinge en anders onverklaarbare veranderingen van de cultuurresten die we daar aantreffen. Als we dit alles proberen samen te vatten, dan kunnen we zeggen: Het is zeer waarschijnlijk juist deze enorme ramp waardoor de continenten van elkaar zijn afgedreven en de mensheid heeft gedwongen tot aan-

passing. Als zodanig heeft dit in het bewustwordingsproces van de mensheid een zeer belangrijke rol gespeeld en naar ik meen ook bijgedragen tot het ontwikkelen van een grotere geheugenfactor (erg belangrijk in het mens-zijn) en daarnaast ook tot de manipulatiebehoefte die van alle rassen bij de mens het grootst is.

Dan moeten we nu dichter naar deze tijd toegaan. Ik stip maar enkele punten aan:

Wij hebben te maken met de rampen van Atlantis: het verzinken van grote gebieden. Als wij dat allemaal nagaan, dan weten we dat er een paar keer een hevige beving is geweest. In feite een spanning in de oceaانبodem die een verzinken van bepaalde delen land en het oprijzen van andere delen ten gevolge heeft gehad. De laatste ramp veroorzaakt een enorme dooi. De zon is aanmerkelijk warmer geworden, de poolkappen gaan in korte tijd enorm veel water afgeven en gelijktijdig neemt de neerslag weer erg toe. Het resultaat is een totale verandering van de situatie waarin bovendien de aardas door een verandering van gewichtsverplaatsing eveneens iets verschuift.

In die situatie komen we dichterbij de moderne wereld. O zeker, de continenten liggen nog wel op wat meters dichterbij elkaar dan tegenwoordig. In de zeeën zijn er stromingen die anders lopen dan u ze in deze dagen kent. Maar alles lijkt er toch wel een beetje op.

Dan moeten we ons gaan afvragen: Wat gebeurt er nu?

Wij hebben te maken met het neerstorten van een ijsmaan. Een satelliet, die voor een groot gedeelte bestond uit water en daarnaast nog enkele sporenelementen van metalen bij zich had plus wat gas. Dat gas was in vaste vorm, o.a. argon en nog zo wat. Het grootste gedeelte daarvan is intussen weer naar de buitenste laag van de atmosfeer ontsnapt. Wanneer dat gebeurt, betekent dit een grote verandering in het gebied van de zuidelijke Stille Oceaan. Dus niet de Atlantische; die heeft alleen maar de vloedgolven te verwerken. Hierbij ontstaan er gelijktijdig veranderingen die de huidige vorming van het Zuidpoolgebied en ook de ijsvorming daar ten gevolge hebben.

Het is een wereld waarin een aantal rampen achtereenvolgens optreedt. Al die rampen blijken steeds weer samen te hangen met vloedgolven, bevingen en in enkele gevallen bovendien een tamelijk intense val van meteorieten waarvan althans een deel de aarde bereikt. Vanaf dat ogenblik kunnen we zeggen, dat de moderne mens er is. Homo sapiens is in opmars.

De mensen gaan nu alles berekenen. Ze gaan proberen voor zichzelf uit te maken wat er precies aan de hand is. Dat daarbij heel vreemde dingen voorkomen, blijkt nog uit allerlei legenden.

Er zijn eilanden die in vele legenden worden vermeld en die men nooit meer terugvindt. Denk aan het eiland van St. Brendan. Een geschiedenis die men nog steeds in Engeland en Ierland hoort. Dat eiland is er niet meer, maar kan het er daarom niet geweest zijn? Het antwoord is: Het is heel waarschijnlijk, dat een dergelijk eiland of soortgelijke eilanden hebben bestaan. Het is wel zeker, dat zelfs in deze dagen nog in zeer korte tijd door vulkanische werking een eiland zich kan vormen en eventueel weer verdwijnen. Een aantal jaren geleden is in de buurt van IJsland iets dergelijks gebeurd.

Er zijn nog heel wat meer legenden daarover. Men beweert zelfs dat kort voor de uitbarsting van de Krakatau een klein eiland is verschenen in de buurt van deze vulkaan. U moet aannemen, dat er voortdurend wisselingen van spanning zijn, die - omdat een groot gedeelte van de aarde nu eenmaal wateroppervlakte is - grotendeels onderzees plaatsvinden.

Daarnaast hebben we te maken met de spanning in de aardeschollen. Deze schollen zullen dan ook t.a.v. elkaar van plaats veranderen. In dit opzicht is het misschien interessant even na te gaan welke hoofdbreuklijnen hier van belang kunnen zijn.

Er blijkt een hoofdbreuklijn te lopen vanuit Midden-Amerika, die in het continent zelf bovendien een paar vulkanen doet ontstaan en dan verder verloopt tot voor de Braziliaanse kust. Van Brazilië uit trekt de lijn zich

met een boog omhoog en komt terecht ter hoogte van Tunis, gaat vandaaruit verder voor een deel door de Middellandse Zee en dan iets noordelijker; dat is een uitloper. Die uitloper gaat verder tot Azerbeidsjan. De andere hoofdbreuklijn vertakt zich nogmaals en gaat wat zuidelijker onder Erithrea door in de richting van de Indische Oceaan.

De tweede en sterkste fout loopt in de richting van de Indonesische eilanden en passeert daarbij ook de Filippijnen. Zuidelijk van Japan buigt ze weer iets af, gaat dan een stukje zuidelijk en stevent vervolgens naar de bekende Andreas Fault, die zich uitstrekt practisch van Alaska tot het noorden van Chili. Hier vindt de fout weer aan aansluiting. Dat wil zeggen, dat er een breuklijn in de aarde zit waardoor ze eruit ziet als een gebarsten ei.

Langs die breuklijn moeten we dan in de eerste plaats vulkanische werkingen en bevingen verwachten. Dat kan interessant zijn, omdat aan de twee kanten van de fout de verschuiving, de drift van de continenten, lichtelijk kan verschillen. Als we magnetische metingen doen, komen we tot de conclusie dat er inderdaad magnetische verschillen zijn aan beide kanten van deze fout. Vooral in de Atlantische Oceaan kan men dat gemakkelijk constateren. Dat werpt weer de vraag op, of het aardmagnetisme hier alleen maar gestoord is door de fout of dat er andere oorzaken voor te vinden zijn. Ik meen, dat wij om die oorzaken te vinden weer zouden moeten kijken naar de nog steeds aanwezige vloeibare gesteentelaag en de veranderingen in kwaliteit die in de loop der tijd daarin optreden. Ik meen, dat hierdoor vooral de beïnvloeding van het magnetisch veld van de aarde verklaard kan worden.

Dan hebben we nog enkele noord-zuid fouten. Eén heb ik er al genoemd; dat is de uitloper die naar de Andes gaat. Maar we hebben er meer. Het blijkt, dat er in het midden van de Indische Oceaan een fout loopt die iets noordelijk van de Japanse eilanden, ongeveer 160 mijl, in zee begint en met een aantal kronkelingen doorloopt tot practisch het Zuidpoolgebied waarna zij afbuigt in de richting van Vuurland.

Een dergelijke fout van wat minder omvang vinden we ook in het zuidelijke deel van de Atlantische Oceaan. Hier gaat de breuklijn eveneens bijna zuid, volgt voor een deel de Afrikaanse kust, maar buigt zich al snel weer af in de richting van Zuid-Amerika speciaal het gebied van Vuurland. Men zou dus moeten aannemen dat deze fouten of zwakke steeën eigenlijk de aarde in een zeshoekige verscheidene schollen verdelen. Elke schol op zichzelf kan een andere drift en een andere spanningsverhouding kennen. Dat is interessant, want wanneer er rampen optreden, dan is het wel duidelijk dat de spanningen in de eerste plaats kenbaar zullen worden langs deze breuklijnen. In de tweede plaats is het begrijpelijk, dat juist langs deze zwakke stee een resonantie gemakkelijk tot stand komt.

Wat resonantie is, moet ik u eerst even uitleggen. Wanneer u eens langs de krater van de Vesuvius loopt, dan laat men u zien dat er een resonantie bestaat tussen de solfataren: de rook uitstotende zwavelbronnen. Als men bij een der bronnen op het gesteente slaat of een krant in brand steekt, dan gaat het een eind verder bij verschillende bronnen ineens intenser roken of intenser werken.

Als u zich nu eens indenkt dat een magmahaard weliswaar geïsoleerd is (er is geen magmavloed waar alles op drijft), maar dat de magma sterk drukgevoelig is en er komt een uitbarsting nabij een fout op punt A, dan zal het gesteente die druk ondergaan. Dat wil zeggen dat magmahaard B, die honderden misschien zelfs duizenden kilometers verder kan liggen, daarvan de gevolgen ondergaat. Er ontstaat een trilling, die weer vergrote activiteit van de magmahaard daar kan betekenen. Dat kan vulkanische uitbarstingen tot gevolg hebben, maar het kan net zo goed resulteren in een aantal aardbevingen of asregens.

De meeste mensen realiseren zich trouwens niet hoe intens dergelijke verschijnselen in betrekkelijk korte tijd de aarde kunnen veranderen. Ik zoek

maar weer een voorbeeld dat bekend is bij toeristen: Pompeï en Herculanium.

Realiseert u zich wel dat deze steden in drie dagen door de materie uitgebraakt door een vulkaan (een asregen) volledig bedolven zijn, zo zelfs dat er geen steen of dak meer te zien was en dat daar boven nog een laag van zeker 6 meter lag. Denk u eens in wat dat betekent! Vulkanische uitbarstingen kunnen dus ontzettend vernietigend werken. Ze kunnen een enorme spanning veroorzaken. Ze kunnen delen van de aarde veranderen.

Een vulkaan die spontaan in Mexico ontstond, was oorspronkelijk alleen een krater. Na 5 weken was er echter een vulkaankegel verrezen met een gemiddelde hoogte van ongeveer 360 m. Ik vertel u dit om u duidelijk te maken met welke krachten en mogelijkheden wij te maken hebben. Resonantie betekent nu dat een op zichzelf onbetekenende werking van een bepaalde vulkaan een eind verder weg enorme gevolgen kan hebben. Het betekent dat een z.g. uitgedoofde vulkaan (de Stromboli die bijna niet meer werkt) door een aantal uitbarstingen in zee, b.v. ter hoogte van de Kaap Verdische eilanden, tot activiteit kan komen en dan misschien enorme hoeveelheden as kan afgeven. Dat ligt maar aan de situatie. Het kan ook zijn dat hij alleen maar lava uitstoot of dat er een beving in de buurt optreedt.

Deze dingen betekenen dat de drijvende continenten niet alleen maar een kwestie zijn van: O, wat is het leuk, wij drijven. Trouwens de mens heeft op een ander terrein genoeg moeite om zijn hoofd boven water te houden. Het is vooral: wat zijn de samenhangen daarvan? Die samenhangen blijken tweeledig te zijn.

In de eerste plaats kan door de verdeling van de continenten door de fouten, die ontstaan in de verschillende gebieden, een afzonderlijke ontwikkeling tot stand komen. De omstandigheden variëren dan in korte tijd op de verschillende continenten zo sterk (bij korte tijd moet u denken aan 5000 tot 10.000 jaar) dat hierdoor de genetische inhoud van alles wat er leeft mede wordt beïnvloed.

In de tweede plaats wordt de mens die leeft geconfronteerd met krachten die hij niet helemaal aan kan. De geloofsvorming in vele gebieden blijkt mede veroorzaakt te zijn door het al dan niet aanwezig zijn van dergelijke aardfouten en vulkanen. Het is typerend, dat tegenwoordig dit allemaal als bijgeloof wordt afgedaan. Maar als u b.v. naar Indonesië gaat, dan kunt u daar nog over heel wat vulkanen allerlei wonderlijke sprookjes horen. Ze zijn eigenlijk een soort goden. Dat vindt u ook terug bij Indianenstammen die met vulkanen te maken hebben gehad.

Het vulkanisme heeft over de wijze waarop men in Mexico het geloof interpreteerde in de tijd van o.a. de Tolteken en de Azteken grote invloed gehad. Het denken van de mens wordt daardoor ook beïnvloed. En dit betekent weer, dat vanuit het denken ook de wijze van leven wordt beïnvloed.

De beschaving van de mensheid is meer dan men zich realiseert ook een product van de natuurlijke omstandigheden. Daarbij hebben de continenten dank zij de scheiding door de breuklijnen in feite verschillende mogelijkheden gehad. Door deze mogelijkheden is de superioriteit, zoals men dat dan noemt, van bepaalde rassen te verklaren. En omdat zij zich op een andere manier moesten verweren tegen de natuur hebben zij genetisch een wat andere inhoud gekregen. Door die inhoud zijn zij gekomen tot een leefwijze die zij dan uit de aard der zaak superieur achtten. Dat is niets bijzonders.

Tegenwoordig is dat misschien niet zo sterk meer, maar vroeger waren de dorpen tegen elkaar verdeeld. Het ene dorp dacht altijd dat het beter was dan het andere. Dat is typisch menselijk.

Nu ik dit allemaal heb gezegd, zou ik verder nog kunnen ingaan op de geestelijke invloeden die daarbij een rol spelen.

U zult van ons meermalen hebben gehoord dat er sprake is van kosmische invloeden van velerlei aard. Nu zijn die kosmische invloeden soms te herleiden tot invloeden die van sterren uitgaan. Een nova op grote afstand kan een stralingsvariant betekenen. Die stralingsvariant kan op haar beurt weer

in de zon maar ook in de planeten bepaalde ontwikkelingen bevorderen. Je kunt ook zeggen: De zon komt binnen het bereik van een fijne-materiewolk. Daardoor wordt het uitwisselingsproces van de zon (het is een heen en weer pompen van binnen naar buiten en een weer absorberen door de kern waarin voortdurend die warmte wordt geproduceerd) ook beïnvloed. De zon, die energie is, wordt dan ineens warmer. Als de zon een paar graden warmer wordt, dan wordt op aarde de atmosfeer ook wat warmer. En dat betekent weer dat de verdampingsprocessen anders verlopen en heel waarschijnlijk, dat het daardoor op verschillende punten op aarde zelfs kouder wordt.

Nu zijn er geestelijke invloeden die zich ook bezighouden met deze verschijnselen. Een geest kan natuurlijk niet zeggen: Wij gaan nu maar even in die fout roeren, dan komt er een vulkanische uitbarsting en zullen de mensen weer vroom worden. (Trouwens, als geest ben je niet zo erg voor vrome mensen. Want vrome mensen zijn meestal mensen die geen eelt in de handen hebben, maar wel op hun hart.)

Wat je wel kunt doen, is spanningen en mogelijkheden aflezen. Dat wil zeggen, dat je als geest bepaalde dingen vooruit kunt bepalen. Dat is niet zo bijzonder. Er zijn tegenwoordig vulkanologen die ook een laboratorium hebben en daardoor met tamelijk grote zekerheid kunnen zeggen wanneer een vulkaan actief zal worden. Als je de straling van de aarde in haar geheel kunt aftasten, dan kun je als geest daarvan heus wel aflezen op welke fout de grootste spanning staat en in welke richting die het meest waarschijnlijk zal uitwerken. Maar zoals reeds gezegd, natuurrampen hebben meer dan vele andere zaken, zelfs meer dan oorlogen (dat zijn de menselijk veroorzaakte rampen) invloed op de psyche van de mens.

Door een ramp ontstaat een gebeurtenis die conditionerend is. Als je nu van tevoren weet dat de ramp zal plaatsvinden, dan kun je van de conditionerende werking daarvan gebruikmaken; je kunt er dus een bepaalde achtergrond aan geven. Dat is geestelijk erg belangrijk, omdat je dan kunt zorgen dat de bewustwordingsgraad van de mens toeneemt, terwijl gelijktijdig andere instincten tijdelijk wat meer worden onderdrukt.

De geest als zodanig houdt zich dus ook bezig met de drijvende continenten en de verschijnselen die daaruit voortvloeien. Hij zal proberen de fouten te gebruiken om de mens een juister richting te laten inslaan. Dat is voor een geest een kwestie van gevoel en denken. De werkelijk conditionerende waarden zijn voor een groot gedeelte verborgen in het menselijk onderbewustzijn, maar je kunt ze wel manipuleren. Zo blijkt dus, dat uw wereld eigenlijk voortdurend onder de hoede en het toezicht staat van grote geestelijke krachten. Het zijn heus niet alleen mensen die zijn overgegaan welke zich bezighouden met een poging om de mensheid een hoger besef te doen verwerven.

Dan zitten we nu direct aan de grens van het bijgeloof. Als mensen leren om innerlijk bepaalde krachten gemakkelijker te aanvaarden, een andere reactie krijgen op hun omgeving, dan zou hierdoor de menselijke uitstraling, dus ook het gebruik van de menselijke gedachtenkracht, kunnen worden veranderd.

De mensen hebben soms wel de gekste dingen. Er zijn er die zeggen: O, Spacelab gaat vallen. Als we allemaal nu gaan denken dat dat ding omhoog moet gaan, dan gaat het omhoog. Dat is wel mogelijk, maar dat die wijziging zoveel kilometer zal bedragen dat geloof ik niet. Je zoudt namelijk gemakkelijker een verhoging van versnelling kunnen veroorzaken waardoor een onregelmatige, maar uit de aard der zaak toch iets safere baan zal ontstaan dan dat je dat ding gewoon hogerop kunt brengen.

De mens heeft geestelijke capaciteiten die hij moet leren gebruiken. Als de mens het geheel van zijn innerlijke mogelijkheden volledig gebruikt, dan heeft hij een grotere beheersing over zijn milieu dan nu het geval is. Hij heeft daarbij in verhouding minder hulpmiddelen nodig om als mens redelijk gelukkig, maar vooral ook geestelijk vruchtbaar te leven. Dat we dit nu aan

alle kanten zien gebeuren (op dit ogenblik wordt er weer heel wat uit de geest aan uw wereld gedokterd) dat hangt samen met het feit, dat de mensheid zich eigenlijk het best kan ontwikkelen in een situatie waarin evenwicht ver te zoeken is. Pas als een mens leeft in een milieu dat onevenwichtig is, wordt hij langzamerhand gedreven tot het zoeken van een innerlijk evenwicht waardoor hij de onevenwichtigheden buiten zich gemakkelijker baas kan. Dat is vele malen gebeurd. In enkele gevallen lukt het niet.

Als u nu naar Atlantis kijkt, dan kunt u zeggen: Het is een mythe. Maar dan moet u mij toch eens vertellen hoe het komt dat er in heel veel grotten waarin tekeningen bewaard zijn gebleven de vroegste tekeningen het bewijs leveren van een betere techniek dan de latere. Misschien zijn er mensen met een grotere beheersing en een groter technisch of artistiek inzicht eerst actief geweest en is later die kwaliteit verslapt door de eisen die het leven stelde. Als u zich dit voorstelt als een niet eenmaal maar steeds weer optredende factor in de ontwikkeling van de mensheid, dan kunt u, denk ik, wel zeggen:

De drijvende continenten op zichzelf zijn een zegen voor de mensheid, want het is juist door de voortdurend ontstaande veranderingen en spanningen die om de zoveel duizend jaren weer optreden, waardoor de mensheid de mogelijkheid wordt ontnomen om in één vast patroon verder te gaan. De mensheid moet zich voortdurend aanpassen. In die aanpassing ligt de mogelijkheid om steeds weer nieuwe kwaliteiten en eigenschappen in zich en vanuit zich te ontwikkelen.

-:-

D I S C U S S I E.

- x De Russen hebben bij het onderzoeken van de zeebodem tussen Portugal en Madeira ruïnes op een onderzeese vulkaanhelling ontdekt. Zijn dit resten van een Atlantische periode? Zo ja, heeft hier een ramp plaatsgevonden - en welke - in verband met een breuklijn?
- Wij zijn daarmee wel meteen op een zijspoor gekomen. Het antwoord is: Dit is uit de laatste Atlantische periode. De ouderdom van een deel van deze ruïnes is ongeveer 11000/12000 jaar. Een ander deel dat dicht bij de kust ligt, is van veel latere datum. Dat is het gevolg geweest van een overstroming waarbij de breuklijnen ongetwijfeld een rol hebben gespeeld, maar vooral wel de werking vanuit de zon.
- x Op Teneriffe zijn er overblijfselen gevonden en er zijn ook legenden die vermelden dat het oorspronkelijke volk blond was.
- Het heersende ras van de Atlanten was licht- of roodharig, terwijl de slavenrassen over het algemeen donker haar hadden. Als zodanig zijn er heel wat overleveringen over blonde mensen. Maar niet al die overleveringen zijn betrouwbaar, omdat een deel daarvan ongetwijfeld te maken heeft met de Noormanneninvasie in Amerika en de rooftochten die ze langs de kusten van de Amerika's hebben uitgevoerd. Dat ligt tussen de 700 en 1100 n. Chr. In die tijd zijn er ook bepaalde legenden ontstaan die men later heeft aangetroffen toen men officieel Amerika ontdekte.
- x U sprak over een aantal opeenvolgende catastrofes: 80.000 jaar, 40.000 jaar en ± 12.000 jaar geleden. Wat gebeurde er toen precies? Heeft dit te

maken met het optreden van de ijstijden?

- Dit hangt indirect wel samen met de ijstijden, omdat het hier in de eerste plaats ging om een vulkanische geschiedenis waarvan de oorzaak ligt in een enorme inslag in de Stille Oceaan (80.000 jaar geleden). 40.000 jaar geleden hebben we te maken met een enorme reeks zeebevingen. Ongeveer 10.000 jaar geleden was er een kanteling van de aardas gepaard gaand met een versneld afsmelten van de ijskappen van de toen nog zeer hoge polen. Dat betekende een verschil van waterhoogte van 6 à 7 meter plus enorme vloedgolven.

x Heeft het kantelen van de aardas een externe oorzaak gehad of kan het ook een interne oorzaak zijn geweest?

- Dat kan ook een interne oorzaak hebben gehad. In dit geval zal de aanleiding vermoedelijk wel extern zijn geweest en hebben samengehangen met een baanverandering die heeft plaatsgehad in het zonnestelsel; niet van de aarde maar van een andere planeet.

Het kan echter ook intern zijn geweest, omdat het centrum van de aarde niet helemaal evenwichtig is. Het is niet volledig massief. Er treden zelfs hier en daar dichtheidsverschillen op, al zijn die niet zo groot. Wanneer er dus een verschuiving in de kern plaatsvindt, dan heeft dit invloed op de asstand en ontstaat t.a.v. die asstand een zogenaamde wobble. Een lichte wobble is er altijd. Dat is de verplaatsing van de magnetische pool die regelmatig plaatsvindt en waarbij deze normaal ongeveer $1\frac{1}{2}$ graad heen en weer zwenkt. Wanneer die wobble groter wordt en de uitslag dus meer dan 5 graden wordt naar twee kanten, dan hebben we te maken met een situatie waarbij interne verschuivingen de oorzaak kunnen zijn voor een verdergaande verschuiving van de magnetische aardas. Dit gaat dan meestal gepaard met een wijziging van de afstand ten aanzien van de aardbaan.

x Waar en wanneer is ongeveer voor het eerst de homo sapiens ontstaan en waarom precies?

Het waarom: aanpassing. Er is behoefte aan een zich sneller bewegend en bovendien meer in bewust groepsverband denkend en samenwerkend wezen. Homo sapiens ontstaat dan ongeveer - en nu hebben we het over de eerste leden van die groep - 130.000 jaar geleden. Vóór die tijd zijn er wel mensensrassen, maar ze vallen niet onder homo sapiens. De werkelijke uitbreiding van de homo sapiens moet u veel dichterbij zoeken. De werkelijke dominantie van homo sapiens is ongeveer 60.000 jaar geleden een feit geworden.

x Verstaat men onder homo sapiens ook de Cro-Magnon mens?

- Neen. De Cro-Magnon mens is nog niet volledig homo sapiens. Hij heeft nl. een afwijkende schedelbouw en afwijkende aangezichtshoek, wel een iets grotere herseninhoud dan de mens. Maar ja, herseninhoud zegt niet veel, tenzij je er ook iets mee doet.

x Wat doet de geest met een verandering van een ras. Er is een rassengeest, een groepsgeest enz. Hebben die daar invloed op achter de schermen?

- Ik merk het al, de continenten laten we rustig voorbij drijven..... Wij kunnen het ongeveer als volgt stellen:

Wanneer een vorm zijn uiterste mogelijkheid heeft bereikt, zal de rassengeest zelf proberen bij te dragen tot omstandigheden waardoor mutaties, beter aangepast aan een nieuwe ontwikkeling, mogelijk worden. Dus de rassengeest doet dit zelf.

De groepsgeest zal misschien wel proberen de groep instand te houden voor zover het het bestaande betreft, maar zal toch ook wel geneigd zijn om op den duur alle afwijkende typen in een afzonderlijke groep samen te brengen, zodat weer een zelfstandige ontwikkeling eruit voortkomt.

x De Pekingmens, de Javamens en de Australiëmens zijn uitgestorven. Waarom precies? Te weinig mogelijkheden om zich aan te passen?

- Onder andere. En waarschijnlijk ook wel, omdat ze op een gegeven ogenblik het niet konden hebben dat homo sapiens hun jachtgronden in bezit wilde nemen. Er zijn ook strijd-elementen bij. Als wij al deze mensentypen bezien,

weten wij dat er van de Australiëmers nog wel nazaten, licht gemuteerd, bestaan. Ook van de andere typen kunnen er nog wel groepen ergens op deze wereld zijn die de voornaamste raseigenschappen en -kenmerken daarvan nog grotendeels bezitten. Het is dus niet zo dat ze uitgestorven zijn, maar dat zij zich ofwel bewegen in afzondering van de hedendaagse mens, danwel dat zij proberen zich althans uiterlijk zoveel mogelijk aan te passen aan de hedendaagse mens. Bovendien zijn er natuurlijk omstandigheden waardoor b.v. beharing aanmerkelijk minder is geworden; iets wat ook weer samenhangt met noodzaak en voedingsgewoonten. Zo zijn er meer van die dingen.

Het is dus niet zo dat ze ineens helemaal verdwijnen. Maar als u restanten ervan vindt, dan zegt u: O ja, dat was van die periode en u vergeet, dat ze lang voordien hebben bestaan en ook nog lange tijd daarna, maar dat u die resten toevallig niet heeft gevonden.

x In Amerika is er een overlevering dat er een wezen bestaat in een bos...

- Dat is een indiaanse overlevering. Wij kunnen die dan weer vergelijken met de overlevering omtrent bosmensen, de Grootvoet e.d., die we o.a. aantreffen in Azië. Als wij die dingen beschouwen, dan moeten we ons wel realiseren dat er van de oude stammen nog wel resten kunnen bestaan. Als deze resten zich echter instand willen houden, dan kunnen zij dat alleen doen door ofwel voortdurend de moderne maatschappij, de moderne agressieve mens met zijn grote middelen en mogelijkheden te ontwijken (en dan worden ze legenden), danwel door zich in te voegen en aan te passen. Daarover zijn er eveneens bepaalde legenden. Men vertelt zelfs, dat er een tijd een verschrikkelijke sneeuwman moet hebben geleefd in een klooster in Nepal; iets wat mij overigens niet waarschijnlijk lijkt.

Alles bij elkaar vattend kunnen we stellen, dat een samenleving naarmate zij complexer wordt minder mogelijkheden biedt voor het voortbestaan van primitieve soorten. Deze primitieve soorten hebben door een beperking van hun mogelijkheden hun werkterrein, dus hun jachtgebied, misschien nog op enkele verborgen plaatsen, maar daarbij worden ze weer gedwongen tot een teruggang naar meer dierlijke kwaliteiten of ze moeten zich aanpassen aan een opgaan in die complexe gemeenschap waar ze dan een lange tijd een onderlaag kunnen vormen en uit die onderlaag ofwel op den duur verdwijnen, danwel ten dele worden opgenomen in het uitschot van de hogere soort.

x Is het eilandenrijk van Atlantis geologisch vergelijkbaar met het eilandenrijk van Hawaï, dus type schildvulkaan?

- Neen. Als u die vergelijking wilt maken, dan moet u stellen: Er zijn inderdaad vulkanen geweest in Atlantis, maar niet veel. Er zijn enkele bergen geweest, maar eveneens niet al teveel. Een werkelijk hooggebergte zoals de Alpen is er niet geweest. Het eilandenrijk zelf bestond voor een groot gedeelte uit betrekkelijk laag gelegen gebieden, laagvlakten, die overigens zeer vruchtbaar waren en daarnaast uit enkele bergen. Bij de kolonisatie valt op dat men zich meestal aan de kust vestigt, maar daarbij wel plaatsen zoekt die hoger gelegen zijn dan de omgeving; wat kan voortkomen uit de behoefte om zich te verdedigen, maar zeer waarschijnlijk ook samenhangt met de behoefte die men ook in deze laagvlakten kende om de woongelegenheden op een hoger gelegen terrein neer te zetten. Dit is waarschijnlijk te wijten aan het feit, dat door overvloedige regenval nogal eens overstromingen zijn voorgekomen.

x Waar lag Atlantis precies?

- Om het precies te zeggen is heel erg moeilijk. We zouden kunnen zeggen dat het theoretisch lag beginnend voor de kust van Afrika, zich uitbreidend in schuine lijn in de richting van Zuid-Amerika met een kustlengte van ongeveer 600 mijl. Vandaaruit zich enigszins afbuigend voortzet in bijna rechte lijn naar de pool en aan de noordzijde de Azoren mede omvattend. Gelijktijdig waren er ook nog uitlopers en verbindingen met Engeland en Ierland. Daarachter lagen een aantal eilanden van kleinere omvang. Deze eilanden bij elkaar vormden een beperkte landbrug met een zee-engte van ongeveer 15 tot

20 zeemijlen lopend in de richting van de noordkust van Brazilië zodat het bij elkaar een tamelijk uitgebreid territorium vormde met één eiland dat iets kleiner van oppervlakte was dan IJsland en nog een aantal kleinere eilanden waarvan de oppervlakte over het algemeen niet veel groter is dan die van Zuid-Holland.

x Die eilanden zijn dus eigenlijk al ontstaan nadat de continenten in stukken uit elkaar gedreven zijn?

- Die eilanden zijn ontstaan (als u de inleiding nog eens nagaat, zult u zien dat ik daarop heb gezinspeeld) doordat zich plooiingen hebben gevormd in de oceaانبodem. Hierin hebben bepaalde fouten een rol gespeeld. Het opvallende is, dat het hoofdeiland van Atlantis inderdaad precies op de lijn lag van een van de belangrijke geologische fouten.

x Kan een mens op den duur een harmonie bereiken die niet meer kan worden verstoord door welke omstandigheden dan ook?

- Het antwoord is: ja. Het is denkbaar en dus mogelijk. Maar redenerend vanuit de huidige beschavingsvorm lijkt mij dat nog wel een heel lange weg te zijn.

x De wetenschappelijke opvatting is dat de Maya's, de Inka's en al die volksstammen uit de oudheid afkomstig zijn van mongoloïde rassen, die over de Bering Zee zijn getrokken. Er zijn ook andere opvattingen, omdat deze mensen (o.a. de Inka's) in vele opzichten helemaal niet lijken op mongoloïde mensen.

- Het antwoord hierop moet luiden, dat inderdaad mongoolse invloeden kenbaar zijn, maar vooral in het noorden van Noord-Amerika en praktisch al verdwijnen als u in de buurt komt van een lijn lopend van Delaware recht door (?). Zuidelijk daarvan zien we geen direct mongoolse invloeden, maar zijn er wel kruisingen. Het is zeer waarschijnlijk dat onder de Inka's enz. zich wel mensen hebben bevonden die vermoedelijk van Chinese oorsprong waren (dus nog wel een tikje mongools) en ook nog van maleise oorsprong. Bovendien zijn er van de Atlantische kant invloeden geweest waardoor zowel door slaven van de slavenvolken van Atlantis als ook door de Atlanten zelf nederzettingen zijn gebouwd. Die nederzettingen zijn verlaten toen de ramp plaatsvond. Men heeft zich toen teruggetrokken in het hooggebergte. De bouwtechnieken die daar werden toegepast herinneren voor een groot gedeelte nog aan de Atlantische bouwtechnieken.

x Er zijn in het Amerikaanse (?) gebied zwarte stenen gevonden die heel oud zijn, ongeveer 86.000 jaar. Daarop staan kaarten getekend van de Atlantische Oceaan met Atlantis erbij.

- Dit is mij niet bekend, maar het is mogelijk. Tradities werden heel vaak in beeldhouwwerk vastgelegd. De meest primitieve vorm van beeldhouwwerk is het inbeitelen van lijnen. Dat is ook altijd de eenvoudigste manier van primitieve ornamentatie geweest. Ik kan u echter niet met zekerheid gegevens hieromtrent verschaffen, daar ik niet voldoende op de hoogte ben van de door u genoemde stenen en hun mogelijke achtergrond.

x U spreekt over fouten. Maar kan bij een ontwikkeling over fouten worden gesproken?

- Als wij spreken over fouten, dan gaan wij uit van een ideale mogelijkheid. En als wij spreken over een fout in de aardkorst, dan bedoelen wij daarmee dat hier een afwijkende conditie is ontstaan die schade kan veroorzaken aan het door de mens gewenste verschijnsel. De fouten waarover we spreken moeten dus niet worden beschouwd als misslagen zonder meer, maar eerder als materiaal-gebreken, indien we uitgaan van een overal gelijke consistentie van materiaal.

x Verwacht u in de nabije toekomst een dergelijke ramp?

- Neen. Ik weet, dat een dergelijke ramp door velen wordt aangekondigd, door sommigen zelfs voor de jaren 1981-'83. Wij voorzien in die jaren wel grote spanningen, maar niet zozeer in de aardkorst en in de wenteling van de aardas als wel in de menselijke beschaving, die nu het punt heeft bereikt dat zij niet meer kan voortgaan op de oude manier. Om u een voorbeeld te ge-

ven: De energiecrisis kan leiden tot een oorlog waarmee men probeert de energieproducerende landen (in casu de olieproducerende landen) te overrompelen en dat zou van verschillende kanten uit kunnen gebeuren. Het zou ook grote staten tegenover elkaar kunnen brengen, aangezien men natuurlijk de ander geen ruimschootse energietoevoer zou gunnen. Er zijn andere gegevens van gelijke aard, b.v. het toenemen van de bevolkingsdichtheid, het langzamerhand vervagen van realiteitsbegrippen waardoor ideeën en woorden in de plaats komen van werkelijkheden en al dergelijke dingen meer. Die ramp is mogelijk. Het zal aan de mensheid zelf liggen in hoeverre ze die zal voorkomen.

Als we kijken naar natuurrampen, dan zijn er inderdaad een aantal in opmars. Dat zijn o.a. weer de beruchte aardbeving waardoor San Francisco zal worden getroffen. Dat zijn de zeebevingen die voor steden als o.a. New York en ook voor bepaalde Europese steden schade zouden kunnen betekenen. Er zijn dus heel wat mogelijkheden. Maar als je alles op de keper beschouwt, zijn die dingen niet van een zodanig grote omvang dat je kunt zeggen: Dat is een wereldomvattende ramp. Het zijn kleine gebeurtenissen, die - omdat de mensen in staat zijn ze te voorzien - hoogstens materiële maar waarschijnlijk weinig menselijke schade zullen aanrichten, tenzij de mensen elkaar bewust gaan bestrijden en vernietigen. Als dat gebeurt, dan kunnen we aanmenen dat ongeveer 4/5 van de wereldbevolking aan onzekant komt; en dan krijgen wij het weer ontzettend druk.

x Speelt het bewustzijn van Moeder Aarde zelf ook een rol in de door u geschetste geologische ontwikkeling van de aarde?

- In haar eigen ontwikkeling natuurlijk wel, maar in relatie tot de mensen praktisch niet. Een hond krabt zich ook wel zonder zich bewust te zijn dat er vlooiën zitten daar waar hij krabt. Hij heeft jeuk en hij krabt. Op die manier zoudt u de aarde t.a.v. de mensen moeten beschouwen. Zeker, als de gehele mensheid een bepaalde gedachtenuitstraling heeft, zal de aarde die opvangen en daarop kunnen reageren, maar zonder dat niet.

De aarde op zichzelf is in een levensproces gewikkeld, ook als dat enorm veel trager verloopt dan uw eigen levensproces. In die processen bestaat een mate van communicatie met andere hemellichamen. Maar één woord van de aarde is een eeuw in de tijd van het leven van de mensen. In die gedachtenuitwisselingen, krachtuitwisselingen e.d. kunnen er bepaalde fouten sluipen (fouten in de betekenis die is uitgelegd) en ook weer voor een groot gedeelte worden hersteld. Het is een proces, dat tot het bewustzijn van de aarde zelf behoort. Het is echter een proces, dat zich dermate afwijkend van alle menselijk denken afspeelt, dat het erg moeilijk is om voldoende parallellen te vinden om u te doen begrijpen waar we het eigenlijk over hebben.

SLOTWOORD.

Wij hebben nu gesproken over de drijvende continenten. Je zoudt het bij al die vragen over Atlantis misschien vergeten, maar het is toch werkelijk waar.

Wat voor ons het meest belangrijke is, wanneer wij mens zijn of geest behorend tot een menselijke ontwikkeling, is geloof ik wel het feit dat de omstandigheden, die er op aarde ontstaan altijd weer behulpzaam kunnen zijn voor het vinden van een nieuw bewustzijn. En dat slechts degenen die niet in staat zijn zich aan de omstandigheden aan te passen daaraan te gronde gaan.

Het is zo gemakkelijk te zeggen: Nu ja, de aarde heeft een paar fouten. Er komen aardbevingen of er komt een wereldramp of de aardas kantelt. Zoiets van: Basta, dan is de film afgelopen, met of zonder happy end. Maar zo moet u het toch niet beschouwen.

U beschikt over gevoeligheden plus een bewustzijn waardoor u de gevolgen van dergelijke gebeurtenissen zelfs voor een groot gedeelte zoudt kunnen ontwijken. Alleen, u gebruikt ze niet. U beschikt over geestelijke krachten waardoor u een groot deel van de gevolgen zoudt kunnen beperken en zelfs geheel teniet zoudt kunnen doen. Maar die kwaliteiten van uw wezen gebruikt u niet.

De continenten drijven verder van elkaar af, dat is waar. Er zijn enorm veel breuklijnen in de aardkorst te vinden die op zichzelf alweer duidelijk maken dat juist langs dezijnen en in relatie daartoe allerlei gebeurtenissen onvermijdelijk worden op den duur. Wij hebben echter een bewustzijn. Wij hebben een innerlijke kracht. Nu ben ik zeker niet één van degenen die u aanraadt: Denk nu allemaal aan vrede, dan wordt het vrede op aarde. In de sferen is dat nog mogelijk; op aarde lijkt mij dat ondoenlijk. Maar ik zeg wel tot u:

U moet leren beter naar uw innerlijk te luisteren. U moeten leren beter te beseffen overwelke krachten u beschikt. U moet a.h.w. meer in harmonie met de werkelijkheid gaan leven. En als ze dan komen met opmerkingen als: Dit is wetenschappelijk niet verantwoord, dan wil ik alleen maar herinneren aan een tijd dat men beweerde, dat het steriliseren van medische instrumenten wetenschappelijk absoluut niet verantwoord was, helemaal niet noodzakelijk en alleen maar een overdreven nieuwlichterij van iemand, die zich belangrijk wilde maken. Toch zijn er nu instituten naar Pasteur genoemd.

Degene, die zich dit voor ogen houdt, kan begrijpen dat de hoogste wetenschappelijke erkenningen van deze tijd over niet al te lange tijd zelfs alweer tot een soort bijgelovigheid of onbenul zullen zijn geworden. Wij hebben de wetenschap niet alleen nodig omdat de wetenschap de momentopname is van het bewijsbaar menselijk weten en van de theorieën die eraan worden verbonden. Wat we nodig hebben is het ontplooiën van onze eigen persoonlijkheid, ook als de eigenschappen van die persoonlijkheid misschien niet algemeen worden erkend.

Wanneer u wilt leven op deze wereld met al haar eigenaardige verschijnselen, met haar zeer geleidelijke maar onophoudelijke veranderingen, met haar spanningen in de aardkorst, maar ook haar voortdurende verandering van klimaat en wat daarbij te pas komt, dan moet u eerst leren uw capaciteiten te gebruiken.

Als er in de Kalahariwoestijn en elders mensen zijn die kunnen leven in zo'n droogte omdat ze op grote afstand, soms op dagreizen ver, water weten te vinden (te ruiken, zeggen zij), als er mensen zijn die het jachtwild kunnen opsporen langs magische weg, dan kunt u zeggen dat het bijgeloof is. Die mensen echter gebruiken, misschien op een andere manier dan u aanvaardbaar vindt, hun eigen innerlijke en geestelijke capaciteiten. En als u die leert gebruiken ook in uw moderne samenleving met alles wat daarmee samenhangt, dan zult u zich beter kunnen instellen, niet alleen op de noodzaken van uw eigen samenleving en de mogelijkheden daarin, maar ook op datgene wat zich afspeelt in de aarde waarop u leeft. Door de aanpassing daaraan, door het juiste gebruik van uw capaciteiten zult u dan in staat zijn de basis te leggen voor een nieuw soort mens die zo dadelijk, als er sprake is van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, toch op aarde zal moeten leven.

Vormen veranderen. Bewustzijnsmogelijkheden veranderen maar het Zijn zelf verandert niet. U bent deel van het Zijn. Ontwikkel uw capaciteiten, opdat u reeds nu bewust deel kunt worden van een bestaan dat zich reeds in deze tijd langzaam gaat concretiseren. Als u dan de drijvende continenten nog moet vinden, alle stellingen daarover, dan zult u wellicht de schouders ophalen en zeggen: Wat heb ik aan al die gegevens, het belangrijke voel ik aan. En als ze u spreken van de rampen die daaruit moeten voortkomen, dan zegt u: Ik zal aanvoelen waar ik wel en niet veilig ben en wat ik wel en niet moet doen, wanneer er een noodsituatie ontstaat. Als mens draag ik in mij de geestelijke capaciteiten en krachten en de gaven die nodig zijn om mijn voortbestaan veilig te stellen als soort, terwijl ik na de dood als persoonlijkheid deel blijf van het totaalbewustzijn der mensheid.